

Så ses vi...

Marie tjekker Facebook. 'Vi mødes en halv time før kampen, i cafeteriet kl. 16.30' står der. Hun glæder sig. Det er en oprykningskamp, den er vigtig.

Marie løber sig fri, der er ingen, der dækker hende. Målet ligger åbent. Mon Emma har set hende? Det går stærkt.

Marie brøler ud over banen.

"Her ... her ..."

Marie hopper op og ned, helt desperat.

Hvorfor ser Emma ikke, at hun står helt fri?

"Kast ... kast for helvede!"

Emma vælger at køre med den selv. Hun dribler, hopper, skyder og ... Marie holder vejret. Hun fejler.

Marie stamper rasende i gulvet.

Nu er det hele ødelagt. De kan ikke nå at vinde, dommeren fløjter af om to minutter. Det var så vigtigt, det skud, fuck, fuck, fuck.

Pigerne løber videre.

"Hjem og dække op, hjem og dække op," råber Søren fra sidelinjen.

Pigerne styrter tilbage over banen. Sveden springer. Marie er rasende. Hendes far er gammel divisionsspiller, han sidder på tilskuerbænken og følger med. Hun kigger derover. Han sidder helt stille. Han ved det også – Emma er uduelig. Hun kan overhovedet ikke spille håndbold, det er en total katastrofe, det her.

Dommeren fløjter kampen af. De har tabt. Marie er lige ved at tude. De var så tæt på at rykke op. Nu er det hele forgæves. Alle de morgener, hun er stået tidligt op og har løbet i skoven for at komme i topform.

Pigerne myldrer ud i omklædningsrummet.

”Vi ses om 15 i cafeteriet,” råber Søren.

Marie tager tøjet af og går ud i bruserummet. Hun tænder for vandet, stikker hovedet ind under strålen og prøver at få kontrol over sine følelser. De andre står derude og snakker.

”Det var ikke din skyld, Emma, de var bare bedre,” siger Cille trøstende til Emma.

”Prøv og hør, du var oppe imod en mur, de stod fire damer høj, ha ha,” siger en anden. ”Ja, det var et mirakel, du overhovedet fik bolden igennem.”

Marie åbner øjnene.

”Jeg var helt fri. Du skulle have afleveret,” siger hun pludselig. Hun prøver at kontrollere sin stemme, så ordene ikke lyder aggressive.

”Jeg så dig for sent,” forsvaret Emma sig.

”Hørte du ikke, jeg råbte?”

”Jo, men det var for sent. Jeg havde sat af og var i løb.”

”Du skulle have stoppet op og lige set dig omkring. Det har Søren sagt en million gange. Hellere stoppe op og få overblik end bare styrte afsted.”

”Nogle gange når man bare ikke at tænke. Du laver sgu da også selv fejl,” siger Emma vredt.

”Ikke så store. Nu rykker vi ikke op. Hele sæsonen er spildt,” hvæser Marie.

”Og det er min skyld?” spørger Emma syrligt. Bruseren slukker, og der bliver helt stille. Marie bider sig i læben.

”Stop nu, Marie. Det er ikke nogens skyld. Altså, hvis vi havde vundet i lørdags, var vi rykket op, selvom vi tabte i dag. Hvis skyld var det så, vi ikke vandt i lørdags?” siger Cille og fortsætter. ”Du går for meget op i det, Marie. Det er jo bare håndbold. Det er ligesom ikke nogens liv, der er på spil. Helt ærligt.”

Marie kan mærke, at de fleste er enige med Cille. Det ligger ligesom i luften. Hun trækker vejret dybt ned i maven, forsøger at ryste det af sig. Så tørrer hun sig og tager tøj på i tavshed.

Marie sidder for sig selv i cafeteriet. De andre borde er fyldt helt op, men ingen har sat sig ved hendes bord.

Søren giver dem et skulderklap og siger, de kæmpede hårdt, og at hvis de fortsætter i den ånd, vil de helt sikkert rykke op næste år.

”Sidste kamp er på fredag klokken 16. Og den er selvfølgelig lige så vigtig som alle de andre,” siger Søren.

Marie kigger på uret. Hun ved, far står udenfor og venter. Da Søren siger tak for i aften, piler hun afsted som en lille mus.

Ude i kulden er far slet ikke enig med Søren. Han synes overhovedet ikke, de kæmpede hårdt nok. Han mener, at flere af pigerne trænger til ekstra træning, og at holdet trænger til en ny træner.

Marie elsker håndbold, og alle på holdet elsker Søren. Hun er dødsulten og hammertræt. Det har været en lang dag. Inden hun sover, tjekker hun deres Facebook-gruppe. En af pigerne har lagt et billede op fra kampen, hvor Emma kæmper sig igennem modstandernes forsvar og forsøger at score til sidst. 'Nice try ...' står der under billedet. Marie smiler. Der er ingen, der har kommenteret billedet, hvilket virker lidt mærkeligt. Marie skriver: Vi tager dem næste gang og så en smiley.

Emma sætter sig på skødet af Cille og hvisker noget i hendes øre. Cille griner højt.

"Hvad er det, der er så sjovt?" spørger Marie.

"Ikke noget," smiler Emma.

"Det var bare noget med Kristian," griner Cille.

Marie ved, at Cille er helt vild med Kristian og planlægger at score ham til klassefesten i weekenden. Kristians forældre er ikke hjemme, og de har aftalt, at alle skal have øl og sprut med. Der er en non-alkohol-politik blandt forældrene i klassen, de må først begynde at drikke, når de kommer i 8. Den blev lavet uden om eleverne, og de er bare ikke enige.

Emma og Cille rejser sig og går sammen. Marie kigger rundt. De andre piger sidder i en gruppe ved vinduet. Drengene er ude. Marie tager et æble op af tasken, hun er hele tiden sulten i øjeblikket. Hun prøver at holde sulten stangen ved at spise æbler. Det hjælper lidt. Hun går på Facebook og tjekker Kristians side. Han er surfer og ser hamrende godt ud på et bræt. Hun går ind på håndboldgruppens side. Der er ingen nyheder. Så scroller hun videre, ser, hvad folk poster af skøre ting.

Efter sidste time har alle travlt med at komme afsted. Marie synes ellers, hun er hurtig til at pakke sammen, men de fleste er smuttet,

før hun bliver færdig. Hun råber efter Caroline, der er på vej ud ad døren.

”Kommer du til træning?”

”Yes, jeg skal bare lige hjem først.”

”Så ses vi,” råber Marie.

Caroline svarer ikke på det sidste, hun er allerede væk. Marie pakker sammen. Hun synes næsten ikke, det kan betale sig at tage hjem. Der er kun halvanden time, til de skal træne. Hun går ned til hallen og sætter sig. Hun kan lige så godt sidde her og vente, måske få lavet sin engelske stil.

Klokken fem minutter i fire kommer alle de andre piger om hjørnet i samlet flok. Marie smiler.

”Hvor har I været?”

”Ingen steder, vi er bare på vej til træning,” siger Cille.

Alle går ind i omklædningsrummet. Marie glæder sig til træningen.

Hun har det altid megagodt bagefter. Alligevel er der noget, der giver hende en mærkelig følelse i maven. Hvorfor kom de allesammen på én gang? Som om de havde mødtes før træningen et eller andet sted? Uden hende!

Hmm, måske var det bare tilfældigt. Marie binder snørebåndene på sine sko og bliver enig med sig selv om, at det må have været tilfældigt.

Efter træningen skynder alle sig at tage tøj på. Marie kigger rundt, da det går op for hende, at hun er den sidste ude af bruseren. Det hader hun. Der er altid lidt uhyggeligt i omklædningsrummet sidst på dagen, når der ikke er andre.

”Venter I ikke lige?” spørger hun, da hun er ved at tage tøj på.

”Jeg skal skynde mig hjem og spise,” siger Emma.

Cille nikker. ”Også mig. Jeg har ret travlt, for vi skal hen til min mormor.”

”Jeg er pissetræt og vil bare gerne hurtigt hjem,”

siger Caroline. Alle smutter. Marie skynder sig at tage trøje og bukser på. Hun er også sulten, igen.

Der er kamp igen fredag klokken 16.00. Den sidste i sæsonen. Marie kigger på deres Facebook-side. Der er ingen opslag. Hun pakker sin taske, går ud af huset og hopper på sin cykel. Hun ved godt, alle kampe er vigtige, som Søren sagde, men indeni synes hun, det er lidt surt, at de ikke kan rykke op længere.

Hun træder i pedalerne, vinden blæser i hendes hår, og hun begynder at glæde sig. Det er jo selve det at spille, der er fedt, og så er det måske lige meget, om man vinder eller taber?

Marie går gennem omklædningsrummet og videre ind i hallen. Der er ikke et øje endnu. Hun går udenfor igen. Stiller sig op ad muren for at vente.

Hun tager sin mobiltelefon op af lommen, logger på Facebook. Hun surfer lidt rundt. Kigger på uret. Den er over fire nu. Måske har hun misforstået det, måske var det først klokken 17. Hun tjekker sin kalender. Nej, det var klokken fire. Virkelig mærkeligt. Marie surfer lidt mere. Kigger på klokken igen. Nu er den halv fem. Der er et eller andet helt galt. Hvorfor er der overhovedet ikke kommet nogen?

Da klokken bliver fem, beslutter Marie sig for at cykle hjem igen. Hun forstår ingenting. Hjemme på værelset tjekker hun Facebook. Ikke et ord står der, heller ikke om, at kampen skulle være aflyst. Marie ringer til Emma. Der er ingen, der svarer. Så prøver hun Cille og Caroline. Heller intet svar.

Marie får en underlig fornemmelse i kroppen, som om noget af hende ikke hører sammen med resten. Hun går ud i køkkenet og spiser sammen med de andre. Far spørger til kampen, og Marie fortæller, den var aflyst. Hun rejser sig næsten med det samme igen.

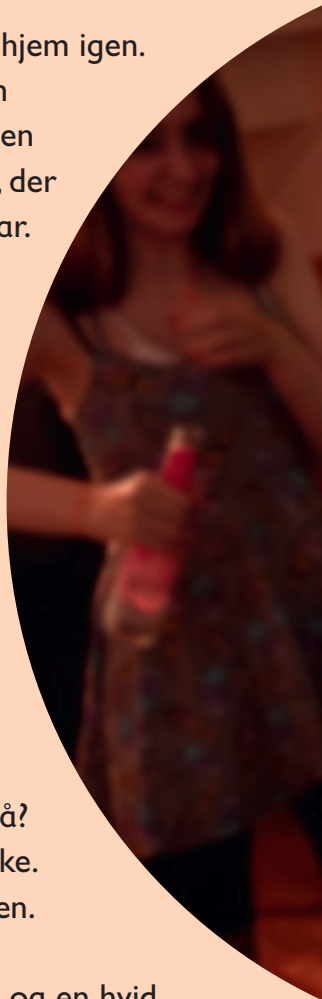
”Tak for mad.”

”Hvad skal du nu?” spørger mor.

”Til den der fest hos Kristian,” svarer Marie og forsøger at lyde glad.

I virkeligheden har hun slet ikke lyst. Hun går ind på værelset igen, kigger sig i spejlet. Hvad skal hun tage på? Hun prøver at ringe til Emma. Hun tager den stadig ikke. Marie ville ellers gerne have fulgtes med nogen til festen.

Hun går i bad, tager makeup på og vælger sorte jeans og en hvid T-shirt. Hvide sneakers og løst hår. Hun kigger sig i spejlet, inden hun går. Hun ser sgu meget godt ud. Hun prøver Emma igen, så Cille, Caroline og et par stykker mere. Ingen svarer.

Marie ankommer præcis klokken otte, da festen starter. Der er kun kommet et par stykker. Hun tager en øl op af posen og får Kristian til at åbne den.

”Hvad så, slikker du pik første aften?” råber Anders ind i hendes øre. Marie skubber til ham.

”Hold nu kæft! Fuck, hvor er du latterlig,” griner hun. Anders er ret sjov, og han siger altid det samme. Han er også den mindste i klassen, og alle ved, han ikke engang har kysset en pige endnu.

Pludselig kommer alle pigerne fra klassen på én gang. De råber og hujer, som om de allerede er fulde. ”Heyyy ...” bliver der råbt fra alle sider.

”Har I for-drukket?” spørger Marie ind i flokken. Ingen svarer. ”Der stod da ikke noget på Facebook om, at vi skulle mødes,” prøver Marie igen.

”Vi skal danse. Skru op!” råber Cille og vrikker ud på dansegulvet.

Alle pigerne valser med. Marie tømmer sin øl og går med de andre. Hun vrider sig lidt, men det er, som om hun

bare danser med sig selv. Som om alle de andre danser med hinanden. Det er ikke helt tydeligt, udefra ligner de sikkert bare en klump piger, der danser. Men Marie kan mærke det. Der er ingen, der danser med hende. De andre piger griner til hinanden, efterligner hinandens fagter. Marie er ligesom bare ikke med.

Cille går udenfor sammen med Kristian.

Marie smiler. "Nu får hun nok det, hun vil have," råber hun grinende til Emma.

"Det ved vi jo faktisk ikke endnu," råber Emma tilbage.

Marie føler sig svimmel. Måske har hun drukket for meget.

Hun går udenfor for at trække frisk luft. Det er en lortefest.

Så tager hun sin cykel og kører hjem.

Om mandagen snakker alle om festen. Fedeste fest ever!

Kristian og Cille er blevet kærestes. Alle fniser og griner over det, mens de fortæller, hvor fuld Kristian blev, og at Cille som den gode kæreste, hun jo er, sad hos ham hele aftenen. Der er ingen, der spørger Marie, hvor hun blev af, eller hvorfor hun gik tidligt hjem. De ting, de fortæller, kan hun ikke genkende. Var det virkelig så sjovt?

Marie kan mærke, at hun har hovedpine. Måske er hun ved at blive syg. Efter frokostpausen rækker hun hånden op og beder om lov til at gå hjem.

"Jeg har det virkelig dårligt. Det er, som om jeg ikke kan trække vejret," siger hun til Inge, deres engelsklærer. Inge siger, at hun bare kan smutte. Hun skal nok give besked på kontoret. Marie pakker sine ting og går.

Om eftermiddagen tjekker Marie Facebook. Ingen har lagt noget op fra festen. Det er vildt underligt. Det er, som om siden ikke længere findes. Lidt ligesom hende.